

[Gustav Pedersen.]

krav til denne lov han rejser på et flertals vegne, d. v. s. hvilke krav der eventuelt kan samle de som selvbestaltede flertal optrædende partier. Det radikale venstre hører også til de liberale partier og har en betydeligt mere aktiv liberalisme bag sig end det konservative folkeparti, men jeg har i alt fald ikke forstået det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards tale sådan, at den var en fuldmagt til den konservative ordfører til aktion på de radikales vegne. Jeg måtte tværtimod forstå den radikale ordfører sådan, at han ønskede forhandling om en videre udvikling af arbejdet på at fjerne flere krigsrestriktioner, og da tinget ved og har hørt, at handelsministeren er levende interesseret i denne udvikling henimod friere samkvem mellem landene og hurtigst mulig frigivelse af de endnu rationerede varer, skulle der ikke her være et uoverstigeligt svælg.

Den egentlige front mod regeringen skulle altså være både de konservative og venstre, inklusive hovedstadens venstre, og retsforbundet. Mig bekendt har retsforbundet imidlertid ikke givet tilsagn om at være med til noget som helst og altså heller ikke til det, de konservative måtte anse for minimum for at klare vore forpligtelser overfor udlandet og for at sikre vore forsyninger af råstoffer til landbrug og industri, ligeså lidt som de konservative har givet tilsagn om at støtte det krav, retsforbundet stiller, nemlig fri valutahandel og fri varehandel uden forpligtelser af nogen art overfor vore handelsaftaler. End ikke venstre og konservative har indtil dette øjeblik kunnet sige, hvad de er eller kan blive enige om at kræve af indrømmelser. Det er med andre ord foreløbig slået fast, at det eneste, der er dokumenteret enighed om, er, at tre partier plus en filial, repræsenterende ialt 44,5 pct. af stemmerne ved sidste valg, ikke ønsker at give plads for regeringens synspunkter, men forlanger, at regeringen for at få lov til at være regering skal give forhåndstilsagn om, at den vil efterleve en række krav, som oppositionspartierne ikke tidligere selv har kunnet samles om. Hvis retsforbundet ikke skal være med, bliver der tilbage kun den gamle knirkende samling af venstre og konservative, der ved valget i 1947, medregnet hovedstadens venstre, lige akkurat fik det stemmetal, som socialdemokraterne havde alene.

Tror man da virkelig, at denne hidtil på vigtige områder dybt splidagtige gruppering kan tiltage sig fuldmagt til at diktere vilkår for en regering, sådan som de har fundet ud-

tryk i disse partiers presse før rigsdagens indkaldelse og nu også under finanslovdebatten i det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts indlæg?

Jeg vil i denne forbindelse gerne spørge, om det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft fuldkommen har droppet industrien her i landet som en del af erhvervslivet. Denne situation er i virkeligheden lagt op som en ren grossererensituation. Jeg kan tage et af de særlig aktuelle spørgsmål, nemlig den friliste og den globalliste, der skal forhandles om i Paris. Der ligger det sådan, at industrien har advaret mod at gå videre end regeringens forslag. Regeringen har desuagtet gjort visse indrømmelser, som man mener er forsvarlige, og som man ikke skulle risikere at slå noget i stykker med. Uanset det er der altså opposition imod regeringen på den konto til trods for, at industrien har været yderst betænkelig ved at gå videre. Dermed synes jeg, at jeg med god ret spørger det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft: Er det sådan, at det konservative folkeparti ikke længere betragter industrien som en nyttig del af dansk erhvervsliv? Vi har ikke glemt, at den socialdemokratiske regering er en mindretalsregering, og regeringen har ikke på noget område tilsidesat de hensyn, den i den anledning skylder rigsdagen, men netop derfor kan den med fuld føje afvise de påstande, der fremføres på en sådan måde, at man skulle tro, regeringen kun sad og pønsede på at genere erhvervenes folk i deres arbejde for at formidle de nødvendige varer. Man synes fuldkommen at have glemt, at hovedparten af de beslutninger, der er gennemført i nøjeste overensstemmelse med erhvervenes egne folk, er truffet, fordi de bedste sagkyndige, regeringen kunne få til disposition, mente det nødvendigt af hensyn til hele landets tarv, og at det er landets interesser, regeringen varetager, og ikke socialdemokratiske partiinteresser.

Situationen begynder at ligne noget af, hvad vi gennem årene har kendt på andre områder, nemlig på de områder, hvor ansvarsløse kommunister tid efter anden får vedtaget en del resolutioner, som ingen gider tale imod, fordi de indeholder krav om goder, som man i og for sig gerne ville have, men som man nok ved ikke har praktisk aktualitet. Der er blot den forskel på socialdemokraterne og de to ledende oppositionspartier, at vi ikke af hensyn til sådanne uvirkelige resolutioner lader os slå ud af det arbejde, som vi nu engang skal have fra hånden, medens jeg har indtrykket af, at de konservative i denne